

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 003990 16 Uvp
Banjaluka, 18.10.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Radmile Dmitrović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V.P. iz T., koga zastupa punomoćnik M.S., advokat iz T., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 06.05/450-1334/14 od 28.12.2015. godine tuženog Ministarstva ..., u predmetu prinudne naplate sudske takse, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 003990 16 U od 17.03.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.10.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu ove presude kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja PU RS, PC D. broj 06/1.04/0704-461-487/14 od 19.08.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem naloženo je tužiocu da na ime neplaćene sudske takse u postupku kod Osnovnog suda u Prnjavoru (7.000,00 KM na žalbu i 7.000,00 KM na reviziju) uplati navedeni iznos na račun javnih prihoda sa kaznenom taksom u iznosu od 7.000,00 KM i to u roku od osam dana od dana prijema tog rješenja, a u suprotnom će se pristupiti prinudnoj naplati ovog iznosa, bez daljeg obavještanja tužioca, sve uvećano za troškove prinudne naplate i kamate. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi prvostepeno rješenje od 19.08.2014. godine, jer je isto doneseno po traženju Osnovnog suda u Prnjavoru u smislu odredbe člana 32. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14), koji sud je utvrdio i obavijestio prvostepeni organ da tužilac iako pozvan i propisano upozoren na posljedice nepostupanja, nije u ostavljenom roku, a ni kasnije, platio dugovanu taksu na žalbu 7.000,00 KM, te taksu na reviziju 7.000,00 KM u predmetu tog suda broj 78 0 P 007794 12 P 2, o čemu su tuženom uredno dostavljeni pisani dokazi. Odbijeni su navodi tužioca da je u konkretnom slučaju izostala pouka tužiocu o pravu na oslobođanje od plaćanja troškova sudskih taksa usljed lošeg imovinskog stanja, uz zaključak da o ovom eventualnom pravu tužioca na oslobođanje od plaćanja takse odlučuje isključivo sud po zahtjevu stranke u sudskom postupku, a ne tuženi u okviru upravnog postupka prinudne naplate te takse.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja

na rješenje stvari, te zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je sud postupio nezakonito kada je podržao zaključak tuženog da taj organ samo sprovodi postupak prinudne naplate dugovane takse, jer iz spisa proizilazi da tužilac nije bio upozoren na svoje pravo da može da traži oslobađanje od plaćanja ove obaveze, pri čemu se uvidom u spis može zaključiti da tužilac nema sredstava za svoje izdržavanje, kao ni za izdržavanje svoje djece. To po njegovom mišljenju znači da je tuženi organ, ako ništa drugo, mogao da prekine postupak prinudne naplate ili da sam riješi kao prethodno pitanje nespornu okolnost da tužilac nije u mogućnosti da plati dugovanu taksu. Kako je nižestepeni sud odbio sve ove navode tužioca, to on konačno predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, ili da je ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev istakao da je isti neosnovan, jer su svi navodi tužioca već cijenjani od strane tuženog u osporenom aktu, kao i od strane suda u pobijanoj presudi, pa konačno predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev, shodno odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba protiv osporenog akta od 28.12.2015. godine, jer je isti zasnovan na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, te donesen pravilnom primjenom materijalnog prava, za što su od strane suda dati valjani razlozi koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Tužilac nije sporio niti spori okolnost da nije platio dugovanu sudsku taksu u predmetu Osnovnog suda u Prnjavoru broj 78 0 P 007794 12 P 2 o čemu su tuženom dostavljeni svi dokazi i to: nalozi za plaćanje takse na žalbu u iznosu od 7.000,00 KM i takse na reviziju u iznosu od 7.000,00 KM uredno uručeni punomoćniku tužioca iz te parnice dana 22.05.2013. godine i 15.10.2013. godine (o čemu svjedoče kopije dostavnica), uz upozorenje o posljedicama neplaćanja takse u ostavljenom roku koje su se konačno ostvarile na način da je sud od poreskog organa dana 08.11.2013. godine zatražio prinudnu naplatu dugovane takse, koji organ je po traženju suda postupio, a što predstavlja zakonito postupanje zasnovano na odredbi člana 32. Zakona o sudskim taksama, što pravilno zaključuje nižestepeni sud u pobijanoj presudi.

Suštinski navod tužioca koji je iznio u tužbi, te ponavlja u zahtjevu, a koji se svodi na to da on nije upozoren na mogućnost da traži oslobađanje od plaćanja sudske takse, nije osnovan, jer nije ni u kakvoj pravnoj vezi sa postupkom njene prinudne naplate. Naime, odredbe člana 12. stav 1. i 4. Zakona o sudskim taksama propisuju da sud može osloboditi taksenog obveznika od plaćanja takse ako bi plaćanjem iste, imajući u vidu visinu sredstava iz kojih se obveznik i članovi njegovog domaćinstva izdržavaju, ta sredstva bila u tolikoj mjeri umanjena da bi time bila ugrožena njihova egzistencija, te da odluku iz stava 1. ovog člana donosi sud na pisani zahtjev taksenog obveznika, iz čega je sasvim jasno da poreski organ nema ovlaštenje da raspravlja o materijalnoj mogućnosti stranke da plati dugovani iznos. Kada se tome doda nesporna okolnost da tužilac od nadležnog Osnovnog suda u Prnjavoru nije tražio oslobađanje od plaćanja pomenute sudske takse u predmetu broj 78 0 P 007794 12 P 2, sasvim je jasno da nije bilo niti jednog razloga da tuženi prekine ovaj upravni postupak, ili da preduzme bilo koju drugu radnju osim one koju je preduzeo donošenjem osporenog akta kojim je ostavio na snazi zakonito rješenje prvostepenog organa od 19.08.2014. godine o prinudnoj naplati dugovane sudske takse od tužioca.

Slijedom prednjeg izlaganja, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi njene nezakonitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Radmila Dmitrović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić